

ת"פ 42642/07/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ולדיסלב ברניוק - נוכח, הנאשם

בית משפט השלום בקריית גת

05 דצמבר 2017

ת"פ 42642-07-16 מדינת ישראל נ' ברניוק
בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד אבי דהן - נוכח
נגד
ולדיסלב ברניוק - נוכח - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד רז קרן ישועה - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 22.07.2017 בסמוך לשעה 05:20, בחנות בחוף באשקלון, פנה הנאשם אל א' ואמר לו כי אמו יהודייה ואביו מוסלמי, ואף הראה לו תעודת זהות; א' [בכתב האישום המתוקן נכתב "אברהם", כאשר הכוונה ככל הנראה לא'] אמר לנאשם בערבית "סלאם"; הנאשם התעצבן ואמר לא' שלא ידבר אליו ככה, שכן הוא קווקזי, וקווקזים לא אוהבים שמדברים אליהם ככה. או אז, הגיע למקום י', לקח את מכשיר הטלפון הנייד של א' ועזב את המקום. הנאשם שאל את א' מי זה וביקש שיקרא לאחיו (י'). ואז לפתע, החל הנאשם לרוץ לכיוונו של י' וביקש ממנו את דרכונו; י' פנה אל א' ושאל אותו, בספרדית, מדוע עליו להביא את דרכונו לנאשם.

בסמוך לכך, תקף הנאשם את י', בכך שחבט במכת אגרוף בכתפו השמאלית. בתגובה, א' אחז בגופו של הנאשם על מנת למנוע ממנו להמשיך לתקוף את אחיו, ואמר לאחרון לעזוב את המקום, תוך שהוא מבקש מהנאשם להירגע, מצוין לאוזניו כי המדובר באחיו, ומבקש שלא להכות אף אחד. הנאשם הבטיח לחדול ממעשיו, אולם בעת שא' שיחרר אותו מאחיזתו, הנאשם תקף את המתלונן [בכתב האישום המתוקן לא מצוין את מי מהמתלוננים תקף הנאשם], בכך שחבט בו במכות אגרוף בפניו, שפתיו ובכל חלקי גופו. עוד בנסיבות המתוארות, הנאשם פצע את המתלונן בכך שחבט בו במכת אגרוף בשפתו. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו למתלונן פצע בשפה התחתונה שהצריכה תפירת המקום, וחבלות בדמות שפשוף במצח ושריטות ושפשופים בגפיים, אשר הצריכו את פינויו של המתלונן לצורך קבלת טיפול רפואי. את מעשיו המתוארים לעיל, ביצע הנאשם עת היה נתון תחת השפעת אלכוהול.

הנאשם הודה המיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **פציעה**, לפי סעיף 334 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**תקיפה הגורמת חבלה ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אולם בשים לב לגילו, הנאשם הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, וזאת תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה הינה למאסר בפועל; ואילו ההגנה תוכל לטעון לעונש כראות עיניה.

3. בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים, ובסופם בא שירות המבחן בהמלצה להשית עליו צו של"צ, צו מבחן, מאסר מותנה וקנס. בגוף התסקירים, מפורטים קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, יחסו לעבירות, הניסיונות הטיפוליים שנערכו בעניינו, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.

4. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 03.12.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. באת כוח המאשימה תיארה את מעשיו של הנאשם, עמדה על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, ועתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12 ל- 48 חודשים מאסר. בהמשך, הלה הפנתה לתסקירי שירות המבחן ולכך שההליך הטיפולי שהנאשם החל את השתתפותו בו נמצא אך בראשיתו. בסופו של דבר, באת כוח המאשימה ביקשה לדחות את המלצתו של שירות המבחן, ולהשית על הנאשם מאסר לתקופה שלא תפחת משמונה עשר חודשים, לצד מאסר מותנה, פיצוי, קנס והתחייבות.

6. מנגד, בא כוח הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע במקרה הנדון בין מאסר מותנה לבין 9 חודשים מאסר. כמו כן, הלה הפנה, בין היתר, לעברו הפלילי הנקי של הנאשם, לשינוי החיובי שחל בעמדותיו, לשתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ולהירתמותו להליך טיפולי, לתקופת מעצרו מאחורי סורג ובריא ולגילו הצעיר. לאור כל אלה, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בהשתת צו של"צ.

7. הנאשם הביע חרטה על מעשיו וביקש מבית המשפט להתחשב בו ולהקל בעונשו.

דין והכרעה

8. בהיעדר מחלוקת בין הצדדים על כך שמכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע" אחד, ובהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם שנקבע או שמא יש לקבוע את העונש בגדרו (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

9. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

10. בעצם ביצוע העבירות המיוחסות לו, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות, ונדמה כי אין צורך להכביר מילים אודות חשיבותם של

ערכים יסודיים אלה ועל חובתו של בית המשפט להעלות תרומתו בהגנה עליהם. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן בע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' דניס ברזינסקי**, (22.03.2010):

"תופעה נוראה זו אשר פשתה בארצנו כאש בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמת חורמה באלימות המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית. במסגרת זו שומה על בתי המשפט להכביד את הענישה על עבריינים אלו. 'חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים' (ע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' רייכמן** [(פורסם בנבו], 7.2.2005), יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד (ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** [(פורסם בנבו], 10.11.2009))."

אמנם בפסק הדין שאוזכר לעיל דובר בעבירות חמורות מאלה המיוחסות לנאשם והדברים נאמרו לפני שנים רבות, אולם ברי כי הרציונל העומד מאחוריהם נכון ורלוונטי גם לענייננו ולזמננו. עוד יוער, כי הדברים נאמרים במסגרת בחינת הערכים המוגנים, כאשר ברי כי שיקול ההרתעה לא יובא במניין השיקולים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן - ובייחוד לנוכח שילובם והצטברותם של מעשי האלימות, אופייה של האלימות שהופעלה ומידת הנזק שנגרמה - סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

12. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לאופייה של האלימות אשר הופעלה על ידי הנאשם, עת בין היתר, הפליא אגרופיו בפניו ובכל חלקי גופו של המתלונן. אכן, צודקת ההגנה בטענתה לפיה הנאשם לא השתמש בנשק קר או חם, אולם יש לזכור כי ממילא הוא לא הואשם בעבירה של פגיעה כשעברין מזוין. כמו כן, נתתי דעתי לנזק שנגרם למתלונן: פצע חתך בשפה התחתונה, שפשוף במצח ושריטות ושפשופים בגפיים. המדובר בפצע ובחבלות שאינן של מה בכך, ושבעטיים נזקק המתלונן להתפנות לקבלת טיפול רפואי, שכלל בין היתר תפירה של שפתו. עוד יצוין, כי המאשימה הגישה לעיוני תמונות המתעדות את החבלות והפצע שנגרמו לא' ותעודת סיכום ביקור במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים 'ברזילי' (ת/2 ו- ת/3, בהתאמה). ההגנה לא התנגדה להגשתן של אלו, ועל כן בית המשפט אינו נזקק להכריע בשאלת קבילותן של ראיות שמוגשות בשלב הטיעונים לעונש ושבאות להמחיש את הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע העבירות (לגישות השונות בעניין זה, ראו למשל מצד אחד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (04.03.2012); ומצד שני, ת"פ (מחוזי חיפה) 41490-03-13 **מדינת ישראל נ' ראד טלאב**, (29.05.2014)).

בהמשך לאמור, אף נתתי דעתי לנזק הפוטנציאלי שהיה טמון בהתנהגותו שלוחת הרסן של הנאשם, כאשר ברי כי מכות אגרופ המכוונות לכל חלקי הגוף, ולא כל שכן לכיוון הפנים, היו עלולות לגרום לנזק חמור בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום, וכבר היו דברים מעולם.

בנוסף, יש ליתן את הדעת לכך שלמעשיו של הנאשם לא קדמה כל התגרות (אובייקטיבית) מצדו של מי מהמתלוננים, כך שהלה בחר לנקוט כלפיהם באלימות בצורה גחמנית וללא כל סיבה נראית לעין. לצד אלו, הבאתי בחשבון כי למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלו נעשו מתוך התפרצות זעם ספונטנית, בשעה שהוא היה נתון תחת השפעת אלכוהול. ויוער, העובדה שבשעת ביצוע המעשים הנאשם היה נתון תחת השפעת משקה משכר לא בהכרח צריכה להיזקק לזכותו או להביא להקלה בעונשו, וייתכן שדווקא ההפך הוא הנכון, ראו בעניין ע"פ 5092/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (19.12.2013). כן ראו דבריו של בית המשפט

המחוזי בעפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 28139-01-17 מדינת ישראל נ' יואב שבח, (22.03.2017):

"טענתו של הסניגור כי המשיב היה תחת השפעת אלכוהול ולכן נהג כפי שנהג ספק אם יכולה להועיל לו או שמא היא מהווה דווקא נסיבה לחומרא. איננו מוכנים להשלים עם נורמת התנהגות שבה התרופפות מעצורים על רקע שימוש באלכוהול תכשיר או תקל במידת חומרתה של אלימות קשה כפי שהופגנה במקרה הנוכחי".

לבסוף, במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, אף יש ליתן את הדעת להתנהגותו הבריונית, האלימה ושלוחת הרסן של הנאשם, כמכלול. במקרה הנדון, כזכור, תחילתו של האירוע הוא בדין ודברים בין הנאשם לבין א', כאשר בסופו של דבר, וכאשר לא ברור בנעליו של מי הנאשם שם עצמו, הלה ביקש לראות את דרכו של י'. בהמשך, ללא כל סיבה נראית לעין, החליט הנאשם לתקוף את י', וחבט בכתפו. לאחר מכן, גם לאחר שהבטיח לא' לחדול ממעשיו, והאחרון שיחרר את אחיזתו בו, הנאשם מיאן להירגע והמשיך להכות בצורה פרועה את י', בכך שחבט בו במכות אגרופ בפניו ובכל חלקי גופו. כאמור, התנהגות שלוחת רסן זו, כמכלול - המלמדת על היעדר רחמים כלפי הקורבן ועל תעוזתו העבריינית - תישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם.

13. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה של פגיעה, לפי סעיף 334 לחוק העונשין (לעיתים לצד עבירת תקיפה נוספת כגון תקיפה סתם או תקיפה הגורמת חבלה ממש), **בדרך כלל**, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שתחילתם במאסר שבשים לב לאורכו, ניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין מאסרים ארוכים יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת. כדוגמא למנעד הענישה זה, ראו: רע"פ 8960/15 **רם בולטנירוב נ' מדינת ישראל**, (19.05.2016); רע"פ 8699/15 **אחמד אבוהאני נ' מדינת ישראל**, (17.12.2015); ע"פ (מחוזי נצרת) 66353-12-15 **מחילה נ' מדינת ישראל**, (19.07.2016); עפ"ג (מחוזי תל אביב יפו) 8283-05-14 **רועי גטרור נ' מדינת ישראל**, (10.09.2014); ת"פ (שלום באר שבע) 4467-07-13 **מדינת ישראל נ' אלעד בוחבוס**, (15.10.2017, טרם הפך לחלוט); ת"פ (שלום קריות) 27308-02-15 **מדינת ישראל נ' יוסף דהן**, (19.06.2017); ת"פ (שלום באר שבע) 13247-11-15 **מדינת ישראל נ' אושר אמזלג**, (09.01.2017); ת"פ (שלום אילת) 44441-02-14 **מדינת ישראל נ' גיל אברמוביץ**, (24.09.2015); ות"פ (שלום ראשון לציון) 39537-03-10 **מדינת ישראל נ' מיכאל כהן**, (10.10.2012).

ודוק, בפסיקה שאזכרה לעיל הפנית למתחמי הענישה שנקבעו במקרים השונים, בעוד כי ברי שהעונשים שהושתו בכל מקרה ומקרה, בגדרי המתחמים או מחוצה להם, הושפעו ממאפייני האישיים והייחודיים של כל נאשם ונאשם. עוד יוער, כי נתתי דעתי לפסיקה שאליה הפנו הצדדים, וחלקה אף אוזכרה זה עתה. אם כי, העיון כאמור נעשה תוך ביצוע האבחנות נדרשות בין המקרים שנדונו שם לבין עניינו של הנאשם, והכוונה לסוג העבירות שבהן הורשע כל נאשם (כך למשל, בת"פ 1363-09-12, שאליו הפנתה המאשימה, דובר במי שהורשע בעבירה של פגיעה כשעברין מזוין, שהעונש שבצדה כפול מהעונש המרבי הקבוע לצד עבירת הפגיעה; ואילו בת"פ 46044-09-14, שאליו הפנתה ההגנה, דובר במי שהורשע בעבירה תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ללא עבירת פגיעה בצדה), כמותן, הנסיבות שנלוו אליהן, מאפייניהם האישיים של הנאשמים השונים, וכיוצא באלה. בכל מקרה, למותר לציין כי נהיר לבית המשפט שקיימים גם מקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות של פגיעה ונקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על מאסר מותנה (ראו למשל: עפ"ג (מחוזי מרכז) 23582-10-16 **סטרוב נ' מדינת ישראל**, (07.05.2017); ת"פ (שלום קריות) 41379-10-14 **מדינת ישראל נ' מתן דוד ברייטמן הכהן**, (05.04.2017); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 41379-10-14 **מדינת ישראל נ' אלכסנדר בורגר**, (14.02.2017)).

אין להיפלא שמצינו מקרים שבהם נקבעו מתחמי ענישה והושתו עונשים החורגים ממנעד הענישה שעליו עמדתי לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). כך

למשל, לא דומה מתחם עונש שייקבע במקרה בו דובר בתקיפה באמצעות פטיש שהוטח בראשו של הקורבן (והרי קיימים מקרים שחרף התחמשות הנאשם בנשק קר, יוחסה לו עבירת פציעה שלא בנסיבות מחמירות) ושגרמה לפציעה שהצריכה התערבות רפואית מורכבת, למתחם עונש שייקבע מקום בו דובר בתקיפה שעניינה בעיטה לכיוון אחת הגפיים שגרמה לחתך בעור. בדומה, אין דינו של נאשם צעיר בגילו, נעדר עבר פלילי, שקיבל אחריות על מעשיו והיכה על חטא, לדינו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד, שאינו מקבל אחריות על מעשיו ושנעדר כל אפיק טיפולי. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (25.06.2013)).

14. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל, ובייחוד בשים לב לאופייה של האלימות שבה נקט הנאשם, ולנזקים שנגרמו כתוצאה הימנה למתלונן, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין 6 חודשים מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשים מאסר בפועל.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

15. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, שקלתי לקולא את עברו הפלילי הנקי של הנאשם, המעיד על כך שהנאשם נעדר דפוסים עברייניים מושרשים וכי האירוע שבמוקד כתב האישום הינו בבחינת מעידה חד פעמית שלו. עוד נתתי דעתי לנזק שעלול להיגרם לו אם יושט עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לעובדה שהכלא זר לו ולנכח גילו הצעיר באופן יחסי. עוד ובהמשך לנסיבה אחרונה זו, אף יצוין כי שקלתי את העובדה שבפניי נאשם הנמנה עם קבוצת הגיל של ה"בגירים-צעירים". אם כי, ברי ש"בגיר צעיר" איננו "מונח קסם" ואין בו כדי להביא להקלה אוטומטית בעונשו של הנאשם, ואפנה בעניין זה לפסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2420/15 **אברהם אבטליון נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015), שם ביקש כב' השופט ס' ג'ובראן להבהיר ולחדד את דבריו בע"פ 7781/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013), וקבע כי:

"פסק הדין בעניין פלוני לא יצר עילה "פסיקתית" נפרדת להקלה בעונשם של בגירים צעירים, אלא יצק תוכן המבוסס על המאפיינים המיוחדים אשר עשויים להתקיים בקבוצה זו, לתוך הכללים הקבועים בסיומן א'1 לפרק ו' לחוק העונשין - אשר מאפשרים לייחס משמעות לגילו של נאשם, להתפתחותו, לבשלותו ולפוטנציאל השיקומי שלו בעת גזירת עונשו".

עוד ולקולא, בית המשפט שת ליבו לפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירות, והכוונה אינה דווקא לספירה "הטכנית" של התקופה, כי אם לדרך שעבר הנאשם מאז ולכך שלא שב להסתבך עוד בפלילים. עוד נתתי דעתי לעובדה שהנאשם היה עצור כמה ימים מאחורי סורג ובריח ובמשך תקופה נוספת שהה בתנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה באלה כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. כמו כן, כך לדידי, אף ניתן לשקול את הדברים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

בנוסף, יש ליתן משקל לעובדה שהנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך - ייתר את הצורך בהעדת המתלוננים. כמו כן, ונדמה שבכך העיקר בפן זה, נתתי דעתי לכך שלהודאתו של הנאשם אף נלוותה חרטה כנה על המעשים, תוך שהלה לא ניסה לצמצם מאחריותו או להשליך האחריות על המתלוננים, כי אם הצטער על מעשיו והכיר בחומרתם.

16. בכל אלה, על פניו, היה כדי להביא למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל. יחד עם זאת, השתכנעתי כי קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד, ומכאן גם שקיימים אותם שיקולי שיקום אשר יש בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, ואפרט.

כמתואר בתסקירי שירות המבחן, על אף שבתחילה הנאשם שלל נזקקות טיפולית בתחום האלכוהול, הרי שלבסוף ולאור המוטיבציה שהביע בהמשך, הוא הופנה ליחידה לטיפול בהתמכרויות, ואף הספיק להשתתף זה מכבר בארבעה מפגשים (במסגרת הליך האבחון). אכן, המדובר בשלב ראשוני בלבד של היכרות ובניית חוזה טיפולי. ועדיין, אין להתעלם מהתרשמותם של הגורמים הטיפוליים, לפיה הנאשם אחראי; משתף בכנות באשר למצבו ולשימוש באלכוהול; בעל חשיבה לטווח ארוך ושיקול דעת. כמו כן, נמסר כי המשך הטיפול עשוי להביא לשינוי משמעותי במצבו ותפקודו של הנאשם. בדומה, גם שירות המבחן התרשם כי חשיפתו והתנסותו של הנאשם בשיחות הטיפוליות הביאו לשינוי בעמדתו בכל הנוגע להשתתפות בטיפול; ואילו הנאשם עצמו, בשיחותיו עם השירות, גילה נכונות להמשך טיפול ביחידה להתמכרויות והביע רצון להשתלב בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן.

שוב, לא התעלמתי מהעובדה שהנאשם מצוי בתחילתו של ההליך הטיפולי ואף לא מהערכת שירות המבחן, לפיה לא ניתן לשלול סיכון להתנהגות אימפולסיבית מצדו של הנאשם (אם כי, צוין שהסיכון איננו מצוי ברמה גבוהה). דא עקא, בשים לב לאמור זה עתה, לנוכח העובדה שמאז ביצוע העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כיום, הנאשם נמנע מביצוע עבירות נוספות; גילו הצעיר; ושיתוף הפעולה שלו עם שירות המבחן ושילובו בהליכים טיפוליים - מצאתי כי ניתן לומר כבר עתה, שקיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם באופן מלא בעתיד. משכך, כאמור, אף מצאתי כי קיימת הצדקה לגזור את עונשו תוך סטייה לקולא ממתחם העונש אשר נקבע קודם לכן.

17. לצד כל האמור, יובהר מיד כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה בעונשו של הנאשם ואף לסטייה לקולא ממתחם הענישה, אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות משליחתו למאסר, לריצוי בעבודות שירות. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקינן בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015); ורע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016)). ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, מצאתי כי באיזון הראוי בין שיקול השיקום לבין יתר שיקולי הענישה, לא ניתן להסתפק בזו הפעם בהשתתפות ענישה בדמות צו של"צ בלבד.

עוד ובשולי גזר הדין, אציין כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן. ועדיין, כידוע, המלצתו של השירות הינה המלצה בלבד, ובוודאי שבית המשפט - האמון על שקילת שיקולים רחבים מאלו ששוקל שירות המבחן (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה (4) 313, 318 (1981); ע"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); רע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל) - איננו מחויב לה. ולגופו של עניין, כאמור זה עתה, לא מצאתי שבאיזון הראוי בין מכלול השיקולים ניתן יהיה לקבל את המלצתו של שירות המבחן.

18. לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, לריצוי בעבודות שירות.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 3/12/17, הנאשם יחל בריצוי המאסר ביום 21/01/2018, אלא אם הממונה יודיעו אחרת. העבודות תבוצענה בגן הלאומי באשקלון, בכתובת: רשות הטבע והגנים פארק לאומי אשקלון, בימים א-ה, בין השעות: 08:00 עד 16:00.

עמוד 6

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות במועד הנקוב או בכל מועד אחר שייקבע הממונה על עבודות השירות.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הוסברה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן ומשמעות אי עמידתו בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ה. פיצוי בסך 2,000 ₪ למתלונן א.ש., ע"ת/1.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

כל סכום שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.

הפיצוי והקנס יקוזזו מהפיקדון שהופקד במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה והיתרה תושב למפקיד.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי והקנס מהפיקדון, על הנאשם לשלם סכומים אלו עד ליום 15/4/18.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן והודע היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.

החלטה

על פניו צודק ב"כ הנאשם בטענתו, שכן ממילא בהתאם לגזר הדין עבודות השירות אמורות להתחיל לאחר תום תקופת 45 ימי הערעור.

יחד עם זאת, לפני משורת הדין ועל מנת לאפשר למאשימה לשקול להגיש ערעור על רכיב עונש עבודות השירות, הנני מעכבת רכיב זה למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט המאשימה שלא לערער על רכיב עונש עבודות השירות בגזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ הנאשם ולביהמ"ש.

ניתנה והודעה היום י"ז כסלו תשע"ח, 05/12/2017 במעמד הנוכחים.

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**